

че въ такъв тържественъ день и при такава обстановка, срѣщата на другари и приятели изискваше почерпване. Майоръ Чилиевъ заповѣда веднага на Бондаря да докара товарния конь съ закускитѣ, които слѣдъ малко се и сложиха на посланата на снѣга черга.

— Господа, заповѣдайте да отговѣмъ, покани майоръ Чилиевъ офицеритѣ,

Слѣдъ немного врѣме, тамъ гдѣто бѣха сложени закускитѣ, вината и ракиитѣ, се търкаляха само празни шишета, кутии отъ хайверъ, омари, тонъ и парчета книги, въ които бѣха увити салами, шумка, разни сиренета и прочее.

Между това опълченцитѣ отъ 3-я и 4-а дружини, събрани на группа, цѣпяха въздуха съ своитѣ юнашки пѣсни.

— Я гледайте ги, настоящи руски войници, казваха офицеритѣ отъ 16-а дивизия и уланския полкъ, които за прѣвъ пѣтъ виждаха опълченцитѣ.

— Да, братъ, тѣ и не по-лошо се биятъ отъ нашитѣ войници, стоваряха офицеритѣ отъ дружинитѣ. Ако сме живи, ще се убѣдите.

— Какво ще се убѣждаваме, когато ний не се съмнѣваме, отговориха прѣвитѣ. Нима ний не знаемъ за героизма, който тѣ показаха при Стара-Загора и Шипка?

Къмъ това врѣме пристигнаха 5-а и 6-а дружини. Едвамъ си бѣха сложили пушкитѣ въ рогачи, когато Скобелевъ, съпровожданъ отъ графа Толстой и подполковникъ Куропаткина, началника щаба на 16-а дивизия, дойде да поздрави опълченцитѣ съ походъ. На поздравлението, опълченцитѣ отговориха весело и смѣло.

Генералъ Скобелевъ съ засмѣно лице обикаляше опълченцитѣ, като говореше на графъ Толстой.

— „Молодцами выглядываютъ: просто не налюбуеться“.

— Добъръ пѣтъ, юнаци! Сбогомъ! извика Скобелевъ на опълченцитѣ и си замина.

— „Щастливо остаются, ваше прѣвѣсходительство“, отговориха послѣднитѣ юнашки.

Раздаде се слѣдъ това командата за трѣгване и ний оставихме селото.

Отъ Топлишъ ний изведнѣжъ започнахме да се катеримъ по прѣдгорията на Балкана. Още въ началото на трѣгванието ни, започнахме да затѣваме едва ли не до поясъ въ снѣгътъ.